

Fővárosi Törvényszék,
mint másodfokú bíróság
42.Pf.636.912/2016/8.

2017. ÁPR. 06.

A BUDAI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG 1.	
ÜGYIRATSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
ÉRK.:	2017 ÁPR 06.
PÉLDÁNY:	FELZET:
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
ÜGYIRATSZÁM: UTÓIRATON: 24 682 / 2015	

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság

az Olsavszky Ügyvédi Iroda (1052 Budapest, Semmelweis utca 4. I. emelet 2., levelezési cím: 1244 Budapest, Pf. 903., eljáró ügyvéd: dr. Olsavszky Péter) által képviselt
() felperesnek -

a () , eljáró ügyvéd:

() által képviselt
Raiffeisen Bank Zrt. (1054 Budapest, Akadémia utca 6.) alperes ellen

végrehajtás megszüntetése iránt indított perében a Budai Központi Kerületi Bíróság által 2016. július 14. napján meghozott 12.P.24.682/2015/18. sorszámú ítélete ellen a felperes 19. számú, Pf.5. és Pf. 8. számon kiegészített fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t .

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a önálló bírósági végrehajtó előtt számon folyamatban lévő végrehajtást megszünteti.

Mellőzi a felperes perköltségben marasztalását és az Állam illeték viselésére vonatkozó rendelkezést.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg önálló bírósági végrehajtónak 216.322 (kétszáztizenhatezer-háromszázhuszonkettő) forint végrehajtási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 750.000 (hétsházötvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 1.428.510 (egymillió-négy-százhuszonnyolcezer-ötszázöt) forint le nem rótt kereseti és 1.904.680 (egymillió-kilenc-száz-négyezer-hatszáznyolcvan) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. A bíróság a végrehajtás folytatását rendelte el. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 254.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes költségmentessége folytán le nem rótt 1.095.400 forint illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes jogelődje, mint adós és az alperes, mint kölcsönt nyújtó között 2005. július 21-én zálogjoggal biztosított kölcsönszerződés jött létre. Ennek értelmében a bank az adós részére 56.042,26 CHF összegű kölcsönt nyújt. A kölcsön összege 8.700.000 forintban került rögzítésre. A kölcsön teljes hiteldíjmutatója (THM) 5,05 % volt, a THM számításánál figyelembe nem vett egyéb költségek, díjak várható összegét a Kondíciós Lista tartalmazza. Az adós a kölcsönt 29.239 forintos havi részletekben köteles a bank részére visszafizetni. A bank az esedékesség napjára a bank által meghatározott forint/svájci frank deviza eladási árfolyam alapján a havi törlesztő részlet és kezelési költség forintban kifejezett összegét svájci frankra váltja át. A havi törlesztő részletek száma 420, a törlesztés kezdő időpontja 2005. augusztus 21. A szerződés VIII.7. pontja tartalmazza a kockázatfeltáró nyilatkozatot. A felek a VIII.10. pontban kijelentették, hogy a bank által nyújtott kölcsön és járulékaik összegének megállapítása szempontjából a bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek. Az adós tartozáselismerő nyilatkozatát közjegyzői okiratba foglalták. A felperes, adós, felperes édesanyja 2005. október 20-án elhunyt, hagyatékát a közjegyző a felperesnek adta át. Az alperes a kölcsönszerződést 2013. május 23-án felmondta, az alperes kérte a végrehajtási záradék kiállítását. A felperes keresetében arra hivatkozással kérte az ellene megindított végrehajtási eljárás megszüntetését, hogy a követelés elévült, illetve érvényesen létre sem jött, mert a kölcsönszerződés semmis az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdés b) és e) pontjaiba ütközés, az árfolyamkockázatra vonatkozó nem megfelelő tájékoztatás és a VIII.10. pont tisztességtelensége, a 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjaiba ütközés miatt. Hivatkozása szerint a kölcsönszerződés azért sem jött létre érvényesen, mert elmaradt a Hpt. 78. § szerinti hitelbírálat, továbbá a felmondás hatálytalan.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződés részét képező kockázatfeltáró nyilatkozat szövegéből az átlagos fogyasztó számára felismerhető volt, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli. A nyilatkozat szó szerint nem tartalmazza, hogy az árfolyamkockázatnak nincs felső határa, de azt sem rögzíti, hogy az árfolyamváltozás és az ebből eredő kockázat limitált lenne. A felperesi jogelőd nem gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy hogy az a felső határát tekintve korlátozott lenne. Erre figyelemmel nem állapítható meg, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezés tisztességtelen lenne. A bíróság megállapította, hogy a Lakossági Üzletszabályzat, az ÁSZF és a Kondíciós Lista a szerződés részévé vált. A THM helytelen számítása nem teszi érvénytelenné a

kölcsönszerződést. A kölcsönszerződés részét képező jelzálogszerződés 2. pontjában szerepel a közjegyzői díjra vonatkozó becslés, a fedezetként szolgáló ingatlanra vonatkozó lakásbiztosítás várható havi díja. A Kondíciós Lista tartalmazza a szerződésmódosítási díjat, a külön eljárási díjat és a kényszerhitel kamatlábát. A késedelmi kamat eshetőlegesen felmerülő költség, mértékének feltüntetése nem is feltétlenül szükséges. Az alperes nem számolt fel hitelfedezeti biztosítási díjat és értékbecslési díjat. A bíróság az 1/2016. PJE határozat alapján kifejtette, hogy a szerződés érvénytelensége nem állapítható meg abból az okból, ha nincsenek egyértelműen meghatározva a költségek és díjak. Ebből csupán az következik, hogy e költségeket és díjakat a bank a törlesztő részlet összegében jogszerűen nem számíthatja fel. Fentiekre tekintettel a bíróság a kölcsönszerződés érvénytelenségét a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem állapította meg.

Utalt arra, hogy a szerződés tartalmazza a törlesztő részletek számát, összegét, az átváltásnál alkalmazandó árfolyamot és ez alapján a CHF törlesztő részlet aktuális forint ellenértékét. Ez alapján a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pont alapján sem érvénytelen. A kölcsönszerződés VIII.10. pontjának tisztességtelenségét sem állapította meg, mert ezzel a feltétellel az alperes nem a bizonyítási terhet változtatja meg egyoldalúan a fogyasztó hátrányára. A közvetlen végrehajthatóságot ugyanis nem a közjegyzői okirat ezen pontja alapozza meg, hanem az, hogy a követelés megfelel az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) bekezdésében foglalt és az 1991. évi XLI. törvény (Ktv.) 129. §-ban foglalt feltételeknek. Így a felperes végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben érvényesítheti igényét. Megjegyezte, hogy e kikötés tisztességtelensége esetén sincs helye végrehajtás a megszüntetésének figyelemmel arra, hogy az csak részleges érvénytelenséget okoz. Rámutatott, hogy a Hpt. 78. § megsértése nem vonja maga után a semmisséget, hiszen a Hpt. ezen szakaszának megsértéséhez nem fűzi a semmisség szankcióját. Ezen jogszabályhely megsértése felügyeleti intézkedésre adhat alapot. A felmondás hatálytalanságával kapcsolatban az volt az álláspontja, hogy a felperesnek a felmondás időpontjában a tisztességtelenül felszámított rész nélkül is állt fenn lejárt tőke- és kamattartozása. Rámutatott, hogy a végrehajtási jog elévülésére nem került sor, mert a követelés a szerződés 2013. május 23-i felmondásával vált esedékessé és ehhez képest 5 éven belül, 2014. június 5-én kérte az alperes a végrehajtás elrendelését. A keresetet mindezek alapján a bíróság elutasította.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a végrehajtás megszüntetését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, valamint az alperes per költségekben marasztalását kérte. A másodfokú bíróság kérdésére úgy nyilatkozott a Pf. 5. számú jegyzőkönyvben, hogy végrehajtás korlátozása iránt nem kíván másodlagos kereseti kérelmet előterjeszteni. A felperes kérte a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő C-38/2017., C-118/2017. és C-51/2017. számú előzetes döntéshozatali eljárás jogerős befejezéséig.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperessel szerződő fél 2005. október 20-án elhunyt és a hagyatéki eljárásban az alperes nem jelentett be hagyatéki hitelezői igényt. Ennek hiányában az alperes az örökösrel szemben a követelést nem érvényesíthette. Ennek azért van jelentősége, mert az örökös felelőssége az örökhagyó

tartozásaiért korlátozott, csak a hagyaték erejéig terjed. A hagyatékátadó végzés kelte, 2007. május 18. és a szerződés 2013. májusi felmondása között az 5 éves időtartam 2012 májusában eltelt, tehát a követelés elévült.

A szerződés VIII.7. pontjával kapcsolatban utalt a 2/2014. PJE határozatra, melynek értelmében az adós részére világos és érthető tájékoztatást kell adni arról, hogy az árfolyam kedvezőtlen változásának nincs felső határa, az korlátlanul az adóst terheli. Ez a tájékoztatás a szerződésben nem szerepel. Az alperes olyan nyilatkozat megtételére kötelezte az adóst, hogy előre lemondjon a tisztességtelen szerződéses rendelkezéssel kapcsolatos jogérvényesítés lehetőségéről. Az alperes elmulasztotta a 93/13. EKG irányelv és a 2005/29/EK irányelv alapján közölni az általa alkalmazott kereskedelmi gyakorlat kereskedelmi célját. Az Európai Unió Bírósága döntése értelmében a banki szabvány nyilatkozatok önmagukban nem bizonyítják, hogy a bank eleget tett az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének. A C-449/13. számú ügy rendelkezése szerint az irányelvvel ellentétés az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a 2008/48. Irányelv 5. és 8. cikkében előírt kötelezettségek nemteljesítése bizonyításának terhe a fogyasztóra hárul és hogy a bíróságnak azt kellene megállapítania, hogy a fogyasztó elismerte a hitelezőt terhelő, a szerződéskötést megelőző kötelezettségek maradéktalan teljesítését, mivel ez a bizonyítási terhel megfordulását eredményezheti, ami sértheti a 2008/48. Irányelvben elismert jogok tényleges érvényesülését. A felperes tehát tartalmilag semmilyen tájékoztatást nem kapott az árfolyamkockázatról. A Hpt. 78. §-ra hivatkozása tekintetében kifejtette, hogy ha a bank a hitelbírálatot a jogszabály szerint végezte volna el, megelőzhető lett volna egy olyan helyzet, amelyben az adós az egyetlen vagyontárgya, az ingatlan elvesztése után továbbra is egy kifizethetetlen adósság szenvedő alanya marad. Ennek ismeretében a szerződést nem kötötte volna meg. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Kondíciós Listában az értékebecslési díj, a hitelfedezeti biztosítás díja, a késedelmi kamat mértéke és a kényszerhitel mértéke nem szerepel. A Kúria Pfv.VI.20.967/2015/7. számú ítéletéből idézett, mely szerint a THM arra szolgál, hogy a fogyasztó felmérhesse, hogy milyen mértékű költséggel kell számolnia a hitel felvételével kapcsolatban. A perbeli szerződés tehát álláspontja szerint sérti a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat. A jogtalanul felszámított költségek miatt az érvényesíteni kívánt követelés nem jött létre.

Előadta, hogy az alperes csak az induló törlesztő részlet összegét szerepeltette a szerződésben, azonban nem tájékoztatta az adóst azokról az elemekről, amelyek a törlesztő részlet változásaira kihatnak. Emiatt a szerződéskötés időpontjában a később fizetendő törlesztő részletek összege nem számítható ki, a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján is semmis.

Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a követelés a felmondás időpontjában olyan összegeket tartalmazott, amelyek felszámítása a 2014. évi XXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés és 4. § (1) bekezdés alapján jogtalanul történt. A korlátlan mértékű kockázat a szerződést érintő lényeges körülmény, amelyről való tájékoztatás nem történt meg.

Az Európai Unió Bírósága 2014. 04. 30-i C-26/13. ügyben hozott döntésére is utalt. Előadta, hogy az alperesi jogelőd forint alapon vizsgálta a hitelképességet. A korlátlan devizakockázat árhárítása csak akkor világos és érthető, ha kifejezetten azt tartalmazza a tájékoztató, hogy a tartozás korlátlanul megnőhet, a kamat és törlesztő részlet korlátlanul emelkedhet. Az alperesi tájékoztatás tehát nem volt egyértelmű és világos.

Kifejtette, hogy a banki nyilvántartás alapján kiállított közjegyzői okirat nem közokirat, a szerződés VIII.10. pontja a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontja értelmében tisztességtelennek minősül. A szerződéses kikötés bianco tartozáselismerést tartalmaz. A közjegyzői tanúsítvány kiállítása sértette az 1991. évi XLI. törvény 146. § (1) bekezdésben foglaltakat, mivel a közjegyző csak olyan tényt tanúsíthat, amely közhitelességű nyilvántartásba történő bejegyzésen alapul. A banki nyilvántartás nem tekinthető közhitelesnek. A törvény 147/A. § alapján „nem tekinthető közokiratnak az a tanúsítvány, amelyet a közjegyző a 136-147. §-ban foglaltak megsértésével készít”. Azonos álláspontot tartalmaz a Miskolci Járásbíróság 12.P.20.341/2016/12. számú ítélete is. Utalt arra, hogy az adós annak vetette alá magát, hogy a tartozás mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. Nem arról van tehát szó, hogy a bank által kimutatott tartozásról, annak ismeretében tett volna közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot, amely pedig a Vht. 23/C. § (1) bekezdés c) pontjában írt záradékolás feltétele. Az 1/2016. sz. PJE határozat a létező szerződések esetében az érvénytelenség okának kiküszöbölése céljából tartalmaz rendelkezéseket, jelen perben azonban megszűnt szerződésből eredő követelés képezi a végrehajtás alapját.

Fellebbezésének indokait kiegészítette azzal, hogy a Kúria nem jogosult a szerződéskötéskor hatályos Hpt-t felülmíri azzal, hogy az 1/2016. PJE határozatban kimondta, hogy a költségek hiánya csak részleges érvénytelenséget eredményez, szemben a Hpt. teljes érvénytelenségre vonatkozó rendelkezésével. Álláspontja szerint a Kúria két döntése ellentétben áll egymással, mert míg a 6/2013. PJE azt mondja ki, hogy a szerződés megkötésekor, addig az 1/2016. PJE szerint a hitel folyósításakor kell vizsgálni az érvénytelenséget. Utalt arra is, hogy a szerződés nem határozta meg, hogy a bank által egy napon belül alkalmazott 27 árfolyam közül melyiket kell alkalmazni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, felperes perköltségben marasztalását kérte azzal, hogy a jogi képviselő áfa-körbe tartozik. Előadta, hogy az adós halála a tartozást nem tette egy összegben esedékessé és lejárttá, így alperesi követelés nem évülhetett el. Az alperes nem jelenthetett be lejárt hitelezői igényt a hagyatéki eljárásban, miután nem lejárt követelése volt az alperesnek. A fizetési kötelezettségeket a felmondás tette esedékessé, melyet követő öt éven belül az alperes a végrehajtási eljárást megindította. A felperes által hivatkozott kényszerhitel kamat mértéke a Kondíciós Lista Bankszámla-vezetési díjakra vonatkozó részében pontosan szerepel, a hitelfedezeti védelem díja is szerepel ebben, míg a kifogásolt további díjak tekintetében a felperes nem igazolta, hogy azokat megfizette volna vagy azok érvényesítésre kerülnének. Utalt arra, hogy a teljes futamidőre került meghatározásra a havi törlesztő részlet CHF összege. Előadta, hogy a szerződés V.4. pontja meghatározza, hogy milyen árfolyamot kell alkalmazni a szerződés teljesítése során. Pf.7. számon csatolta a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítéletét, amely alapján az alperes kölcsönszerződésében a banki nyilvántartásra vonatkozó rendelkezés nem minősül tisztességtelennek.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság a felperes per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelmét elutasította, mert a jogvita megnyugtatóan eldönthető volt az Európai Unió Bírósága döntéseinek bevárása nélkül is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállását kiegészíti a perbeli lakásvásárlási kölcsönszerződés II.b. pontjában foglaltakkal, miszerint a havi törlesztő részlet összege 185,36 CHF, deviza átváltási árfolyama 157,74 forint/CHF, amely alapján a havi törlesztő részlet összege: 29.239 forint. Az V.1. pont szerint a havi törlesztő részlet tartalmazza az esedékes, időarányos ügyleti kamatot is. A törlesztő részlet minden hónapban a kölcsön folyósításának napjával megegyező naptári napon esedékes. Az V.5. pont szerint a bank értesítő levélben közli az adott kamatperiódusra érvényes forint/ svájci frank deviza eladási árfolyamot, ami az V.4. pont szerinti. Az adós tudomásul veszi, hogy a kölcsön utolsó kamatperiódusára érvényes forint/svájci frank deviza eladási árfolyamot a bank jogosult az előzőekben megállapított árfolyamtól eltérően meghatározni. Az adós és a bank az értesítő levelet a kölcsönszerződés módosításának tekinti.

A másodfokú bíróság a kiegészített tényállás alapján megállapította, hogy az adósnak CHF-ben keletkezett a törlesztő részletek megfizetésnek kötelezettsége. A felek a kölcsönszerződésben meghatározták az induló havi törlesztő részletet CHF-ben és forintban is, pontosan megjelölve a deviza átváltási árfolyamot. A szerződés V.4. pontja alapján a továbbiakban esedékes törlesztő részletek forintban kifejezett összege kiszámítható volt, hiszen a 185,36 CHF-et kellett az esedékesség napján átváltani forintra a bank által meghatározott deviza eladási árfolyam alapján. A Kúria által kialakított gyakorlat értelmében a bank által az adott napra megállapított több árfolyam közül mindig az utoljára megállapított árfolyamot kell figyelembe venni, így pontosan meghatározható volt az átváltás mindenkor árfolyama. Ez azonban nem mondható el a kölcsön utolsó kamatperiódusára, hiszen a szerződés V.5. pontja erre az időszakra a fentiekől eltérően úgy rendelkezett, hogy a bank jogosult egyoldalúan megállapítani az V.4. ponttól eltérően a forint/svájci frank deviza eladási árfolyamot és az értesítő levélben közölt törlesztő részletet a felek a kölcsönszerződés módosításának tekintik.

A másodfokú bíróság rámutat, hogy az értesítő levélben közölt átváltási árfolyam az alperes egyoldalú közlése, nem pedig a felek kétoldalú megállapodása, azt akkor sem lehet a kölcsönszerződés módosításának tekinteni, ha ez a szerződésben rögzítésre került. Az adós értesítő levél alapján történő teljesítése, ráutaló magatartása sem pótolhatja a felek írásbeli megállapodását (Kúria Pfv.I.20.266/2014/8., Pfv.I.21.502/2014/7.). Mindezek alapján a kölcsönszerződés az utolsó kamatperiódusra vonatkozóan nem határozta meg a törlesztő részlet összegét és az nem is kiszámítható a szerződésben foglalt adatok alapján, ezért a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján semmis. Az alperes követelése nem jött létre érvényesen, az annak behajtására vezetett végrehajtást ezért a másodfokú bíróság megszüntette.

A másodfokú bíróság egyebekben visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira. A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt emeli ki, hogy egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a hitelező árfolyamkockázatról adott

tájékoztatása megfelelt a jogszabályoknak, így annak tisztességtelensége nem állapítható meg, figyelemmel a 2/2014. számú PJE határozatra is. A másodfokú bíróság megítélése szerint a kockázatfeltáró nyilatkozat tartalma alapján a felperes nem gondolhatta alappal azt, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, mivel az árfolyamkockázat adós általi viselése világos, érthető szerződési feltétel volt. A nyújtott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető volt az átlagos fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag az adóst terheli, és hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa. Ezzel szemben a felperes nem bizonyította, hogy számára nem volt világos és érthető az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezés, ami így nem tisztességtelen, a kölcsönszerződés érvénytelenségét tehát ebből az okból sem lehetett megállapítani.

A másodfokú bíróság rámutat, hogy a Kúriának valamennyi jogegységi határozatát alkalmazni kell a vizsgált szerződés értelmezése során akár létező, akár megszűnt szerződésről legyen is szó.

A kölcsönszerződés VIII.10. pontjával kapcsolatban egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben kifejtett azon állásponttal, hogy ez a szerződéses kikötés nem tisztességtelen és nem ütközik a hivatkozott Kormányrendelet jogszabályhelyeibe. Az alperes által hivatkozott, a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítélete szerint csak akkor lenne tisztességtelen ez a kikötés, ha az alperesnek kizárólagos jogosultságot adna a tartozás összegének meghatározására és egyben megvonná a felperes ezzel kapcsolatos jogait és lehetőségeit, az adott esetben azonban ez nem valósult meg. Nem sérült a szerződő felek egyenlősége, hiszen jogvita esetén a bíróság az alperes kimutatását az alperes nyilatkozataként értékelné.

Utal arra is a másodfokú bíróság, hogy a végrehajtási záradék kiállításakor a közjegyző nem vizsgálhatja, hogy a záradékolni kért okiratban szereplő tartozás összege a valóságnak megfelelő-e. Ha az adós a tartozás összegét vitássá teszi, akkor végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránt pert indíthat a végrehajtást kérővel szemben és a perben bizonyíthatja tartozásának valós összegét. Akkor is az adósnak kell bizonyítania a tartozása összecszerűségét az ilyen végrehajtási perben, ha a kölcsönszerződést a felek a VIII.10. pontban foglaltakat mellőzve kötik meg, tehát ilyen esetben nem is fordul meg a bizonyítási teher az adós hátrányára.

A másodfokú bíróság által megkeresett Pf.6. számú végrehajtói tájékoztatás alapján a kereset megindításakor fennálló végrehajtási ügyérték 23.808.524 forint, így a pertárgy értéke kerekítve 23.808.500 forint. Ennek 6 %-a a kereseti illeték, ami 1.428.510 forint, 8 %-a a fellebbezési illeték, ami 1.904.680 forint. A végrehajtó által közölt 143.548 forint munkadíj, 71.774 forint költségátalány és 1.000 forint készkiadás összege, 216.322 forint számítható fel végrehajtási költségként jelen eljárásban.

Az alperes pervesztessége folytán a másodfokú bíróság mellőzte a felperes perköltségben marasztalását és az állam illetékviselésére vonatkozó rendelkezést és az alperest kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdés alapján megállapított és a 3. § (6) bekezdés alapján az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban álló 500.000 forint elsőfokú eljárásban, valamint 250.000 forint másodfokú eljárásban felmerült,

Fővárosi Törvényszék,
mint másodfokú bíróság
42.Pf.636.912/2016/8.

8

mérsékelt ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket is az alperesnek kell megfizetnie a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Mínderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a végrehajtást megszüntette a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2017. március 28.

dr. Szakács Katalin s. k.
a tanács elnöke

dr. Trabach Lea s. k.
előadó bíró

dr. Pigler Eszter Hajna s. k.
bíró

A kiadmány hitelével:

